

COLEGIUL NAȚIONAL „OCTAVIAN GOGA” SIBIU



PROIECTUL EDUCATIV NAȚIONAL

„CALEIDOSCOP GOGA”

EDIȚIA A OPTSPREZECEA

ANUL ȘCOLAR 2025 – 2026

Broșura secțiunii de creație literară cu participare indirectă

***Proiect inclus în Lista proiectelor de educație extrașcolară interjudețene,
fără finanțare din partea Ministerului Educației și Cercetării, anul școlar
2025-2026, aprobată prin OMEC nr. 3.197/10.02.2026, anexa 3, poziția 1409***

Concursul de creații literare din cadrul proiectului *Caleidoscop Goga* urmărește stimularea, identificarea și valorificarea potențialului creativ al elevilor; stimularea spiritului competitiv; descoperirea valențelor interdisciplinare; oferirea unui feedback pertinent, demn de a fi inclus în portofoliul personal. Concursul de creații literare este inspirat din opera lui Octavian Goga, pentru a pune în valoare creativitatea participanților, plecând de la universului liric al autorului rășinărean.

Creațiile literare cuprind poezie sau proză, inspirate din opera lui Octavian Goga, pornind de la următorul motto: „*Voi, munților mândri, moșnegi cununați / Cu stelele bolșii albastre, / În leagănul vostru de codri și stânci / Dorm toate poveștile noastre.*” (din poezia „*În munți*” de Octavian Goga).

Ediția a optsprezecea a însumat, pentru secțiunea A, un număr de treizeci și opt de elevi, din nouă școli partenere provenind din patru județe, îndrumați de cincisprezece profesori coordonatori. Felicităm elevii pentru curajul și talentul de care au dat dovadă! A pași pe urmele lui Octavian Goga, „poetul pătimirii noastre”, nu este o sarcină ușoară. Au reușit să demonstreze că temele sale fundamentale — dorul, iubirea de neam, natura transilvăneană și legătura cu pământul strămoșesc — vibrează încă în sufletele tinere. Prin textele create, au dovedit că poezia nu aparține doar trecutului, ci este un organism viu care crește prin voci tinere. Textele din prezenta broșură arată că, deși timpurile se schimbă, emoția pură și puterea cuvântului rămân neschimbate!

Într-o lume a vitezei, cadrele didactice coordonatoare au reușit să oprească timpul pentru a zăbovi asupra „pătimirii” și frumuseții versului lui Octavian Goga, ceea ce reprezintă un act pedagogic de o nobilă rezistență culturală. Vă mulțumim pentru că modelarea nu este doar a unor cunoștințe, ci și a caracterelor sensibile la frumos!

Fiecare poezie scrisă acum este o sămânță pentru ceea ce va deveni, la ediția a nouăsprezecea, o grădină roditoare de idei. Ne dorim ca acest proiect să crească, devenind în timp o veritabilă comunitate a spiritelor creative.

Vă așteptăm la ediția următoare să continuăm povestea, să dăm voce interiorizărilor noastre și să demonstrăm că, indiferent de epocă, poezia rămâne graiul universal al emoției.

Profesor Luminița Ducu

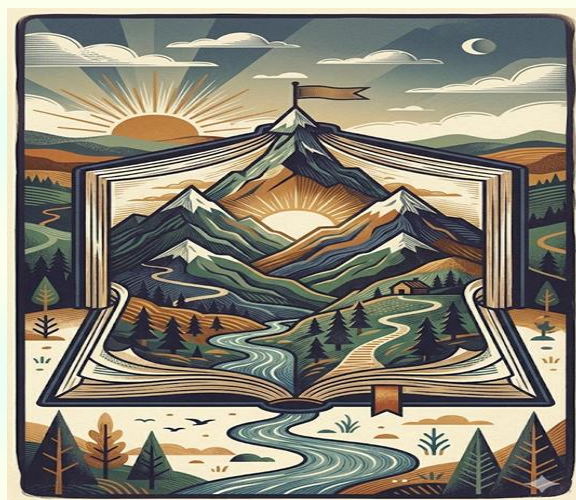
MUNȚILOR

Autor: **Balteș Iakob**, clasa a V-a
Profesor coordonator: Ducu Luminița
Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Crestele voastre luminate de soare strălucesc cu niște bijuterii,
Vântul e lin și răcoros, apa e rece ca gheața,
Zăpada se așează frumos ca un cearșaf, alb și curat,
Norii fac un bal pe cer atunci când vine noaptea.

Noaptea cerul este lucios și plin de stele
Munții albi lucesc ca diamantul, deși totul este geros;
Gerul joacă multe jocuri, în timp ce luna luminează...
Ziua, gerul se potolește și vântul îi ia locul.

Munți, munți bătrâni și înțelepți, arătați ca vechi piloți,
Vântul amplifică iarna, iarna... zăpada cade iarăși!
Munți, munți, sunteți o bucurie!
Păsările se minunează de a voastră feerie.



MUNȚII NOȘTRI

Autor: **Chioariu Teodora**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu



Vedeți acei munți în depărtare?
Pe ei se află o zăpadă mare.
De aici îi vezi mici, dar de fapt ei sunt uriași.
Poți observa că animalele au lăsat niște pași.

În fiecare anotimp aceștia sunt frumoși.
Totuși ai grijă la urșii blănoși!
Ce este acolo? Că sunt curios.
Uite! Este un iepuraș pufos.

Iarna sunt înzăpeziți
Și destul de liniștiți.
Toamna sunt înfrunziți,
La culoare ruginiți.

Primăvara-s plini cu flori,
De nu poți să nu-i adori.
Iar vara plini de copii frumoși,
Care aleargă voioși.

Aceasta este a noastră țară,
Cu munți frumoși, de-i iarnă sau vară.
Și de aceea mie îmi vine
Să-i iubesc așa cum se cuvine.

LEGENDA

Autor: **Chirilă Maria Carina**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Au fost odată doi frați gemeni, doi munți. Pe unul îl cheamă Bob, iar pe celălalt Dod. Ei stăteau spate în spate.

Amândoi se uitau la câte un sat diferit, dar seara aveau același cer și aceleași stele. Din satul lui Bob sătenii veneau săptămânal să taie câte un pom, iar din satul lui Dod oamenii plantau săptămânal un pom. Dod înflorea, însă Bob se usca. Munții povesteau seara ce au văzut și ce au auzit peste zi. Oamenii au văzut că un munte era vesel și frumos, plin cu copaci, iar celălalt era trist și fără viață. Au decis că la fiecare pom tăiat să planteze altul în loc. Dod și Bob au început să înverzească și să înflorească, oamenii erau fericiți că au văzut frumusețea și importanța lor în natura.

Anii au trecut, oamenii s-au schimbat, dar munții, cu bune, cu rele, au rămas nemișcați, cu fruntea în înaltul cerului.



CODRUL FERMECAT

Autor: **Dăncăneț Daniel**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Verdeș-Luca Laura

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Codrule fermecat,
Unde ai plecat?
Se duc cu tine anii,
Se duc și țărani...
Se duc cu tine vremurile,
Se duc și poemele.

Copacii tăi, cândva frumoși,
Au rămas la moși, strămoși.
Mulți s-au recreat în tine,
Le-a plăcut, le-a făcut bine,
Astăzi nici nu mai apucă
Să facă o pauză plăcută.

Mirosul florilor plăcut,
Chiar dacă ai fost bătut,
Te alinta, te mângâia,
Te făcea un nou născut.
Bucuria inimii,
Plăcerea primăverii...

Codrule fermecat,
Unde ai plecat?
Se duc cu tine anii,
Se duc și țărani...
Se duc cu tine vremurile,
Se duc și poemele.



CASCADA

Autor: **Drăgoi Ioana-Alina**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Nicula Ioana-Valentina

Liceul Tehnologic „Ilie Măcelariu” Miercurea Sibiului

Structură Școala Gimnazială Apoldu de Sus

Prin pădurea din jurul satului meu există o cascadă care atrage mulți copii vara. Atunci când soarele aruncă săgeți de foc spre pământ îți îndrepti pașii spre liniștea și răcoarea pădurii. Uneori nici boltele de verdeață nu oferă suficientă răcoare, așa că te simți atras ca de un magnet de cascadă.

Drumul până acolo se deschide parcă în inima pădurii: o potecă mică, plină de pietre și străjuită de copaci. Te simți ca un explorator din alte vremuri, căutând izvoarele marilor râuri sau comori ascunse. Încet, încet, peisajul se schimbă. Copacii se răresc într-o poiană pe care o simți de departe, după sunetul liniștitor al apei. În liniștea pădurii pare mai puternic. În sfârșit, poteca se deschide spre lumină și iat-o: cascada se revarsă cu murmur blând, strălucind în soare! Parcă ar fi făcută din cioburi de sticlă topite. Aerul este curat și răcoros, muzica apei te împacă cu tine însuși, te relaxează. Este un loc frumos, unde poți să te joci și să te odihnești în același timp.

Ai putea rămâne acolo o veșnicie! Nu simți cum trec orele, doar îți dai seama că lumina cade altfel, că s-a schimbat. Apa va cânta aceeași melodie nesfârșită, ducând cu ea stresul și oboseala. Dar nu va mai oglindi la fel de puternic strălucirea soarelui, va prinde alte nuanțe: sclipiri de frunze, cerul care-și schimbă fața, întunericul care se furișează.

Odată cu noaptea îți amintești să te întorci acasă, în lumea agitată și pestriță a oamenilor. Sau poți să rămâi vrăjit de cascadă, sub lumina stelelor, visând la trecut și la viitor. Așa este mereu acest loc, misterios și frumos, irezistibil...



FRUMUSEȚEA NATURII

Autor: **Matei Sara**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Verdeș-Luca Laura

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Sub cerul larg, unde brazii șoptesc,
Iar vântul prin crește încet rătăcește,
Se strâng amintiri ca izvoare ce cresc
Și timpul tăcut în stânci se oprește.

Pe poteci vechi de dor și de pas,
Râd ecouri de glasuri uitate,
Iar umbrele serii se-așează pe ceas
Cu povești negrăite, dar vii, mai departe.

Când focul trosnește sub stele târziu
Și noaptea se leagănă lin prin zare,
Munții ascultă ce spunem – și știu
Că dorul rămâne din fiecare.

Și poate cândva, peste ani sau peste vânt,
Când pașii noștri vor fi doar cărare,
Vor spune munții din stâncă și pământ:
„Au trăit... și-au lăsat o visare!”

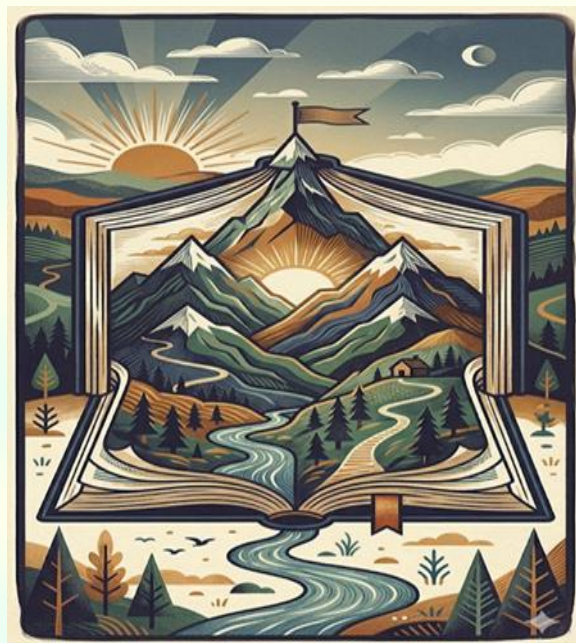


DUELUL

Autor: **Morhan Enoh**, clasa a V-a
Profesor coordonator: Ducu Luminița
Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Vedeam la apus un munte tare falnic
Care se fălea cu niște stânci în formă de stele,
Avea și copaci, făpturi incredibile...
Stelele se bucurau de un prieten atât de frumos!

Și brazilii se bucurau de adierea vântului,
Ploaia înveselea chiar și stânca cea morocănoasă,
Copacii, an de an, s-au făcut tot mai înalți,
Până când cu vârful muntelui se duelau!



BĂTRÂNI STRĂJERI FALNICI

Autor: **Nicolăescu Elena Patricia**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Sub brazii bătrâni, unde vântul șoptește
Din vremuri de dor adunate,
Se aud pași de umbre și glasuri străvechi
Din inimi de piatră sculptate.

Acolo, în taină, izvoare suspină
Purtând amintiri către vale,
Iar luna se oprește pe creste tăcute
Să-și spele lumina în jale.

Și când peste creste răsare o rază,
Din aurul zorilor line,
Se trezesc din povestea eroii uitați
Cu visul de neam încă-n vine.

Rămâneți de veghe, bătrâni străjeri falnici.
Când anii se scurg peste lume,
Că-n pieptul vostru de piatră și dor
Trăiesc rădăcinile noastre și-un nume.



MUNȚII

Autor: **Popa Raul**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Mie îmi place foarte mult să merg în excursie la munte. Când privesc vârfurile înalte care par să atingă cerul, mă simt ca și cum aș vizita un palat uriaș de piatră. Aerul este curat, iar brazii sunt ca niște soldați verzi.

Bunicul meu spune mereu că munții sunt ca niște bătrâni înțelepți: *Voi, munților mândri, moșnegi cununați cu stelele bolții albastre, în leagănul vostru de codrii și stânci dorm toate poveștile noastre.* Eu cred că are dreptate: acolo s-au născut legendele cu balauri, poveștile cu pitici și dragoni. Muntele ne ocrotește și ne învață să fim puternici.

Când urc pe munte, simt că sunt într-un loc magic, unde poveștile prind viață.



NATURA CEA PLINĂ DE CULOARE

Autor: **Roșian Ingrid-Teodora**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Silea Camelia

Școala Gimnazială *Regina Maria* Sibiu

Pe câmpiile îndepărtate se zăresc animalele mici ca niște boabe de mazăre, care pasc în josul dealurilor abrupte.

Pomii, cei plini de viață și de vântul aerisit se scutură ușor, pregătiți pentru primăvară. Scoarța lor tare ca bronzul îi protejează.

Fluturii zburdă prin codrii întunecați. Eu stau și vă povestesc de ale lor aripi speciale.

Văd cum norii ating vârfulurile munților din îndepărtare. Munții, cei înalți până la cer găzduiesc o sumedenie de păsări. Un apus sentiment de melancolie îmi bucură sufletul.

Florile gingașe ca și trandafirii protectori stau toate-n grădină. Natura are culoarea ca lumina dimineții divine. Gingașele albinuțe zboară în fiecare floriceică pentru a găsi polenul dulce. Trandafirii, crinii, lalelele, albăstrelele, gălbenelele și multe altele, zambilele, se luptă toate cu vântul năvalnic.

Mă duc cu gândul la munții cu creste gigantice și ascuțite, unde capra neagră și cocoșul de munte își duc traiul. Mă întreb oare cum s-ar vedea și cum s-ar simți lumea aceasta de pe munții înalți. Cred c-ar fi divin! Cum vântul grăbit te bucură.

Fauna trăiește datorită naturii colorate. Animale, păsări, reptile, animale acvatice, toate sunt importante! Licuricii noaptea luminează pădurile și pajiștile liniștite! Gâzele sunt și ele viețuitoare.

Lacul, marea sărată și dulce au un rol important pentru toată lumea. Mă gândesc, dacă aș fi acolo, cum aș auzi sunetul liniștitor al apei. Doar imaginați-vă! Închideți ochii și auziți gura râului cea domoală. Minunată!

Adierea vântului împinge sunetul involburat al apei noastre speciale.

Bolta cerească întunecată și stelele sclipitoare te alină mereu.

Poate e ceva banal, dar unii oameni nu prețuiesc ceea ce a făcut însuși Dumnezeu.

Dimineța, soarele răsare cu căldura topitoare. Norii sunt binecuvântați și ei, ploaia este esențială pentru roadele noastre bogate. Vântul, canicula, ploaia rece și domoală au toate un scop! Ne aduc fericire!

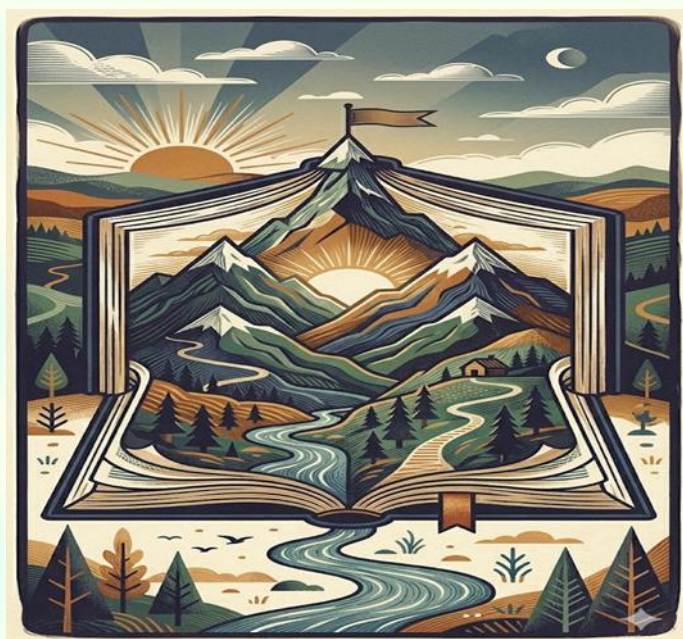
Primăvara, anotimpul în care suntem noi, ne redă speranță nouă și a codrilor amorțiți. Vara, este anotimpul căldurii al veseliei, al familiilor în concedii, al fericirii care se vede pe fața oamenilor, în suflet și în natură. Ea, cea care ne redă copilăria.

Toamna, un anotimp despre care mulți copii n-ar vrea să înceapă, vine hărmălaia, graba, rechizitele școlare ”Școala” ! Temele, prietenii și altele, prin toate trecem. Este toamna un anotimp al belșugului, al fertilității, al bogăției. O tandrețe minunată! Cum culoarea copacilor se schimbă, o capodoperă de artă!

Vine și iarna, cea din urmă. Cea care ne redă liniștea și o scurtă melancolie, o diferență de la cer până la pământ de vara însorită. Iarna aduce și ea bucurii și speranțe noi. Ador iarna.

Sper că descrierea aceasta este suficientă pentru a vă bucura sufletul! Îmi spun mereu că ”Nu este niciodată suficient, dar nici insuficient!”. Un om trebuie să fie fericit cu ceea ce are în jur.

Presupun că natura e cel mai bun loc de recreere! Toți trebuie să avem grijă de sănătatea noastră! ”Natura cea plină de culoare”, pentru toți copiii și adulții de pretutindeni să fim fericiți!



MUNȚII

Autor: **Stephani Márk**, clasa a V-a
Profesor coordonator: Ducu Luminița
Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Munții noștri se sfârșesc în cer,
Mereu ne spun o poveste nouă,
Basmе cu stânci și cu nea,
Care ne fac bună inima.

Munții sunt moșnegi înalți,
Că aproape ating în cer stelele,
Stelele, lălele...
Care poartă miracolul vieții spre depărtare.

Munții noștri au păduri, mari și umbroase,
Dar în lumea acestora nu se țes covoare,
Nu se împletesc din lână, ci din cupru ori din aur
Covoarele lor nu-s din frunze uscate, ci din laur!



ÎN MUNȚI

Autor: **Ucean Ștefana-Maria**, clasa a V-a

Profesor coordonator **Camelia Vancu**

Școala Gimnazială *Nicolae Iorga* Sibiu

Într-o seară liniștită de vară, am ajuns în munți. Am rămas impresionată de frumusețea lor. Se ridicau înalți spre cer, puternici și neclintii, ca niște uriași tăcuți care veghează lumea. Păreau niște moșnegi cununați cu cerul, cu frunțile pline de stele, ca și cum ar fi adunat în lumina lor toate tainele lumii și poveștile uitate ale oamenilor. Păreau că veghează lumea de sus, legați pentru totdeauna de cer, ca niște străjeri ai veșniciei, păstrători ai unui timp care nu se oprește niciodată. Atunci am înțeles cât de mici suntem noi în fața măreției naturii. Mi-au dat în dar o mică stea, o fărâmă de lumină și de liniște, pe care o voi purta mereu în suflet.

Aerul curat îmi umplea pieptul, iar liniștea mă făcea să mă simt fericită. Fiecare inspirație îmi aducea liniște și proșteime, ca și cum munții îmi dăruiau o parte din sufletul lor. Mă simțeam suspendată între gânduri, timpul uitând să mai curgă. Totul în jur a rămas nemișcat. În acea liniște adâncă, îmi auzeam doar respirația și bătăile inimii care păreau să se contopească cu ritmul naturii. Am uitat de griji, simțindu-mă cu adevărat liberă, ca și cum toate poverile s-ar fi risipit în aerul limpede al muntelui. Pentru câteva clipe, lumea întreagă părea mai simplă, mai curată, iar eu eram parte din ea, în armonie deplină cu tot ce mă înconjură. Simțeam cum pacea cuprinde totul. Am înțeles că adevărata frumusețe se află în legătura tainică dintre om și natură.

Pădurile de brazi păreau vii, iar vântul șoptea printre ramuri povești vechi. Parcă acești moșnegi ai pământului păstrau în tăcerea lor toate poveștile lumii. Fiecare pas pe potecă mă apropia tot mai mult de sufletul munților. Din când în când, mă opream și ascultam șoptele naturii: foșnetul frunzelor, ciripitul păsărilor și murmurul izvoarelor. În acele clipe, am aflat că adevărata fericire se găsește în lucrurile simple. Am întâlnit, apoi, florile de munte, mici și delicate, pline de culoare. Îmi aminteau că frumusețea stă în fragilitate și că e atât de aproape de noi. Am mers agale pe poteci înguste și stâncoase, descoperind că drumul nu este întotdeauna ușor, dar merită străbătut cu răbdare și curaj.

Am ridicat ochii spre cerul. Noaptea devenea magică „cu stelele bolții albastre”, iar munții păreau tot mai misterioși. Stelele se așezau peste ei ca o cunună strălucitoare, luminându-le crestele și dându-le o frumusețe aproape ireală. Totul părea desprins dintr-un vis, iar întunericul nu mai speria, ci liniștea.

A doua zi, dimineața, soarele lumina stâncile, aducând viață peste tot: păsările cântau în lumină, iar izvoarele curgeau lin printre raze și pietre. Întreaga natură se trezea încet, din nou, plină de energie și proșteime. Natura are propriul ei glas, doar trebuie să o ascultăm cu sufletul pentru a o înțelege mai bine. Mă învăța, fără cuvinte, să fiu mai caldă și mai atentă la frumusețea din jur.

„Dorm toate poveștile noastre” în munți, iar stâncile ascund toate tainele trecutului în adâncul lor de piatră. Sunt martori tăcuți ai existenței noastre, devenind parte din noi. Poartă în liniștea lor urmele pașilor celor de demult și ecolul poveștilor lor. Ne ajută să ne înțelegem istoria, să ne înțelegem. Sunt străjeri de neclintit ai țării noastre, păzind cu strășnicie frumusețea și hotarele ei. Privindu-i, simțim că timpul trece, dar munții rămân mereu aceiași, amintindu-ne de veșnicie.

Pentru mine, munții sunt mai mult decât un loc frumos. Sunt legați de cer și de stele, ca niște bătrâni înțelepți ai lumii. Sunt un refugiu al sufletului, locul în care îmi simt strămoșii aproape și unde liniștea capătă glas. Acolo simt veșnicia și pot atinge cerul. Acolo mă simt acasă.

Îmi voi dori să mă întorc în munți, iar și iar. Ei vor rămâne aceiași, locul în care mă voi întoarce din când în când pentru a asculta poveștile vechi ale istoriei, pentru a-mi simți rădăcinile.

Pentru mine, munții sunt chemarea moșnegilor cununați cu stelele bolții albastre. Sunt o stare de spirit, un leagăn al istoriei, un leagăn de codri și stânci. Aici, trecutul se întâlnește cu prezentul. Trecutul trăiește prin noi și ne dă aripi spre cer.

Sigur, într-o zi, voi descifra toate șoaptele tainice ale munților, care ne vorbesc despre trecutul nostru.

Sigur, într-o zi, voi înțelege mai bine ce înseamnă mândria și veșnicia munților.



MOMENTUL CREAȚIEI

Autor: **Vulcu Eva**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Odată, demult, era un băiat pe nume Octavian Goga. Nu era cunoscut, nu era dintr-o familie bogată însă era un băiat căruia îi plăcea foarte mult să compună povești și poezii. Ora lui preferată era cea de română, iar profesoara îl lăuda de fiecare dată.

Într-o noapte caldă de vara, nu avea stare și somn, așa că și-a luat caietul, pixul și s-a dus în curtea casei lui. S-a așezat sub un copac din grădină și a început să compună o poezie despre ceea ce vedea el în jurul lui. Una dintre strofe suna așa:

"Voi, munților mândri, moșnegi cununați
Cu stelele bolții albastre,
În leagănul vostru de codri și stânci
Dorm toate poveștile noastre."

Această strofă este astăzi cunoscută ca poezia "În munți", de Octavian Goga, iar autorul, drept un mare scriitor.



VOI, MUNȚILOR!

Autor: **Zărnescu Andrei**, clasa a V-a

Profesor coordonator: Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Voi munților, cu cheile cioplite
În inima mea sunteți ca un decor,
Dacă veți dispărea , cred că o să mă prefac într-
un nor
Șuierile voastre sunt simțite.

Pe crestele voastre
Bătălii pentru independența țării au avut loc
Și voi tot timpul ne-ați purtat noroc
Talismanele noastre cioplite.

Toate amintirile noastre
Au fost înconjurate de crestele voastre
Voi, munților, ne amintiți
Cum este să ne simțim iubiți.

Dacă veți dispărea
Va cădea și țara mea

Dar încă mai sunteți aici
Și în fiecare zi ne înveseliți.

Codrii voștri verzui
Ne fac iar să ne simțim ca niște copii
Cascadele voastre
Sunt definiția cuvântului măiastră.

Creasta munților măiastră
La care ne uitam în fiecare dimineață pe fereastră
Ea ne înveselește
Și de voi ne amintește.

Voi munților cu mândrul vostru plai
Ne faceți să ne simțim de parcă am fi în rai
Astrele care se văd de pe crestele voastre
Ne aduc aminte de originile noastre.



ÎN MUNȚI

Autor: **Bebeșelea Andra**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Radu Laura

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

În liniștea profundă a naturii, munții adormiți și acoperiți de zăpadă strălucitoare se înalță ca niște uriași tăcuți, „moșnegi cununați” în al țării văzduh. Crestele lor ascuțite, pudrate de neaua mai albă ca zahărul, par să atingă infinitul și se combină perfect cu palidul albastru al boltei cerești. Ei nu sunt doar forme de relief, ci adevărate temple ce leagă istoria țării noastre de prezentul contemporan, mereu veghindu-ne pașii pe oriunde am merge, ca niște părinți îngrijorați pentru copiii lor.

Pășind pe potecile înguste, ale codrilor înverziți, simți cum „leagănul de codri și de stânci” te cuprinde într-o îmbrățișare rece, dar primitoare. Foșnetul vântului ce se plimbă printre ramurile înghețate ale brazilor înalți, se aude încetișor cum parcă-ți spune o poveste despre voinici care au înfruntat destinul, despre doruri cântate la fluier și despre liniștea deplină a satelor de la poalele uriașilor adormiți, unde timpul pare să fi stat în loc.

Stâncile golașe, abandonate și bătute de vânturi și de ploi, păstrează astfel altarul unde „dorm toate poveștile noastre”. Ele sunt martorii muți ai trecerii timpului și păstrează taine ascunse pe care doar ei le mai cunosc. Munții lui Goga rămân astfel cheia către timpurile de aur ale țării noastre, un tărâm în care realitatea se întâlnește cu mitul și un loc în care basmele vor trăi veșnic oferindu-ne mereu o lecție despre curaj și despre magie.



UN HERUVIC ȘI O CRUCE

Autor: **Benea Elena-Nectaria**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Maria-Daniela Lőrinczi

Colegiul Național *Gheorghe Lazăr* Sibiu

Pe prispa casei sta, torcând,
Cu ochi de înger a mea mumă
Un sfânt heruvic îngânând
Și-avea opincii plini de humă.
Iar mai încolo, jos, pe târlă
Cavalul depăna povești
Sub jocuri sprintene de deget
Și printre sunete oiești.
Cu ale sale straie
Turchez de Voroneț,
Pârâul sălta vesel
Fudul de-al său obleț.
Iar ulițele goale
De chiot se umpleau
Când în cerdac bunicii
Cu poale-n brâu ieșeau.
Iar pentru noi întreg pământul
Era cuprins între-un nucșor
Și între preacinstita cruce
Din al bisericii pridvor.

Acum pătrund în tinda rece
Cu spoiul sărutat de timp,
Iar al meu suflet pribegeste
Într-al ruginei anotimp
Unde-i fuiorul, unde e maica?
Unde-s străbunii cu proaspeți plăcînți?
Sunt toate-acestea oale și-ulcele

Într-un mormânt smălțuit de iacini?
Nu mai sunt urme din a mea pruncie
Au rezistat timpului trecător
Doar amintirea unui vechi heruvic
Și dulcea cruce din sfântul pridvor.



CHIPUL SFETNICULUI

Autor: **Bucur Petruța Raluca**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Buda Georgeta

Școala Gimnazială *Avram Iancu* Târnăveni, județul Mureș

Pășind pe iarba verde și umedă ajungem într-o zonă muntoasă. Un înalt maroniu apare în fața tuturor. Domnește nestingherit în această pustietate sălbatică. Doar câte un fior nedeslușit tresare prin aerul de sfârșit de zi. O poză enigmatică este făcută instant.

Din spatele uriașului, amurgul își varsă ultimele picături peste stâncile golașe ale munților mândri și falnici. Umbrele dese ale acestor munți stăpâni acoperă întreaga atmosferă. Deodată, un val de liniște caldă, luminoasă se așterne peste culmile acestora. Odată cu instalarea nopții, înaltul cer se pictează într-o catifea neagră, cu o puzderie de stele aurii. Luna argintie, stăpâna acestui regat de piatră, își revarsă lumina rece, atingând vârfurile munților, dând forme fantastice. Aerul devine tot mai aspru și curat, purtând un miros puternic de rășină și mușchi umezi.

Și tot mai prezent, tot mai accentuat, întunericul dă târcoale acum și peste munte, iar crestele înalte par niște bătrâni liniștiți care privesc lumea de sus. Cerul devine tot mai întunecat, iar stelele – domnițele cu rochițe în triunghiuri galbene – apar una câte una și strălucesc deasupra culmilor ce le așteaptă mângâierea sclipitoare.

Coboară razele de lună și nu numai. Pădurea de brazi așteaptă liniștită curcubeul razelor, în timp ce vântul trece ușor printre ramurile sfioase ale arborilor ce își emană aroma. Vântul suav le invită la dans, iar cetinile încântate încep să foșnească mai întâi încet, apoi mai îndrăzneț, apoi îmbătate de ritm și visare, de cântec și aromă.

Din nou brațe nevăzute urcă domol. În secunda următoare ele coboară la fel de lin. Stâncile mari și cărările înguste sunt acoperite de umbra nopții. Spectacolul nopții se desfășoară în arome, culori, miresme și lumini. Din depărtare se aude un izvor care curge molcom printre pietrele martore la existența lui și parcă spune o poveste veche. Totul în jur este calm și tăcut, iar muntele pare că păstrează multe amintiri și secrete. Să le destăinuie oare?! Doar noaptea poate fi martorul poveștilor, iar el – sfetnicul tainelor.

Noaptea aduce o frumusețe specială peste întreaga natură. Lumina slabă a stelelor se vede pe vârfurile brazilor, iar aerul este răcoros și curat. În acel loc liniștit, omul simte și parcă uită de grijile de peste zi. Muntele, bătrânul înțelept, rămâne puternic și tăcut, vegheat de cerul plin de stele.

Însă el preferă taina. În această atmosferă, muntele se pregătește de un somn profund, o atmosferă plină de mister. Este o natură a păcii depline, unde muntele își spune povestea.

MUNȚII

Autor: **Chiuldu Maria**, clasa a VI-a

Profesor coordinator: Florea Oana

Colegiul Național *Traian Lalescu* Hunedoara

Stau lângă munții Transilvaniei. Privesc cum se lasă noaptea peste ei.

Pentru că e vară, nopțile sunt calde și oferă o atmosferă de vis. Munții, zidurile ce ne apără casa, stau și privesc cu crestele către est. Sunt atât de somptuoși! Ei sunt protectorii pădurilor vaste ce se întind până în vârful lor, cuprinzându-i. Se arată luna, apoi stelele. Acești munți, îmi dau seama, au trecut împreună cu poporul român prin războaie; au trecut prin epoca dacilor, prin epoca comunismului și mai trăiesc și acum.

Se aud greierii, râurile susură, copacii stau nemișcați ca și cum ar fi încă cu gândul la apusul abia trecut. Briza de vânt mai leagănă uneori copacii. Stelele luminează crestele munților, iar la baza lor e un întuneric înfricoșător.

Acest peisaj mă face să îmi pietresc și să nu mai pot face nicio mișcare, fiind cuprinsă de farmecul naturii. Oh, știu că pădurile se împutinează, văd deja o parte a muntelui ce sclipește ca și cum a fost rasă. Ce păcat! Dar copacii din față sunt încă verzi, bătrâni și frumoși. Mă dezmoțesc și mai stau puțin, apoi plec spre focul de tabără aprins de părinții mei.

Munții sunt prietenii și tovarășii noștri, orice ar fi!



DIN SUFLETUL MUNTELUI

Autor: **Crișan Emilia Maria**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Buda Georgeta

Școala Gimnazială *Avram Iancu* Târnăveni, județul Mureș

În liniștea serii, muntele se ridică tăcut sub cerul adânc al nopții. Deasupra creștelor, primele stele se aprind ca niște flăcări mici. Sunt timide, dar harnice asemenea unor albine ce zboară din floare în floare, aidoma furnicilor ce aleargă de la o rădăcină la alta gata pregătite să răsfrângă spre văi toată lumina ce au strâns-o din cuptorul zilei.

Dincolo, nu departe de lumea înaltă, pădurile de brazi șoptesc ușor în bătaia vântului rece. O briză de mare dulce-sărată plutește mai mult decât bizar din spatele brazilor. Nu se știe prin ce putere s-au pierdut spre întinderea muntoasă. Din depărtare se aude doar murmurul unui pârâu care coboară printre stânci. El domnește peste această întindere verde, maronie și albă. Nu este marea cu valurile ei, dar este apa răcoroasă a pârâului etern ce își strigă povestea.

Din toate părțile, umbrele de tot felul se lungesc peste poteci, iar liniștea cuprinde totul. Doar umbre! O umbră neagră domnește la vest, o umbră verde stăpânește dinspre sud, o umbră galbenă se răsfrânge din nord, în timp ce o umbră roșiatică se întinde dinspre est. Ce magie pot face aceste umbre ca un curcubeu!

Muntele pare deodată un uriaș vechi care veghează peste văi și păduri. Aerul este curat și răcoros, iar mirosul de brad umple noaptea. Privind spre culmi, simți că lumea de jos a rămas departe. Aici, în înălțime, tăcerea și stelele spun o poveste veche a munților. Nimic nu poate să umbrească noaptea ce se lasă ușor, ușor, ce închide în brațele ei toate vietățile. Totul adoarme în patul pufos al naturii ce vibrează. Muntele veghează de sus și își deschide cartea cu file vechi, încărcate de vise. Își va citi, așa cum face în fiecare seară, încă o poveste pe care ziua și-a scris-o. Citește și ascultă, privește și zâmbește din înaltul cerului negricios. Mai are încă un timp în care să își descifreze vremea.

Ochiul său înțelept și glasul lui tainic scriu momentul nopții. A obosit în lectura sa, a început să viseze și el. Închide cartea și predă ștafeta. Știe că și ea, luna – doamna cerurilor, este acolo. Doar ea are veșnicia nopții. Și apare! Și observă! Și conduce!

Ea simte acum. Parcă fiecare stâncă și fiecare copac păstrează ecoul pașilor de odinioară. Deodată, luna se ridică încet peste creste și luminează potecile argintii. Totul devine calm și visător, iar muntele adoarme sub pătura stelelor. În această liniște adâncă, inima simte respect și admirație pentru măreția naturii.

MUNȚII ROMÂNIEI

Autor: **Dan Gabriela Daria**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Luminița Ducu

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

În munții liniștiți și puternici
Nu existau oameni prielnici,
Doar vântul care se tânguie lung,
Când stelele din ceruri de el fug...

Munți înzestrați,
De o liniște veșnic îmbrăcați,
Hotar împădurit,
Ce frumos ați înverzit!

Pădurea tăcută,
De un vânt lin, mângâiată
O pace profundă,
Care în suflet se-afundă.



ANDREI ÎN LUMEA ANIMALELOR

Autor: **Dinu Sebastian**, clasa a VI-a
Profesor coordonator: Luminița Ducu
Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Andrei și Elena s-au întâlnit la biblioteca din orașul lor pentru a face cel mai recent proiect, cel la biologie. Proiectul lor este despre diversitatea animalelor în natură. Andrei se aventurează printre rafturile bibliotecii în căutarea unei cărți. În final Andrei găsi cartea și a văzut că are o pată albastră ca de cerneală pe copertă. Andrei o atinse și fu teleportat într-o lume ciudată.

Ajuns acolo Andrei fu uluit de frumusețea locului. Câmpii verzi cât vedeai cu ochii, presărate cu cireși înfloriți și pomi fructiferi înconjuțați de mii și mii de fluturi care se îndreptau spre o salcie înaltă și deasă. Andrei decise să intre dar când dădu primul pas nu mai putu să vadă nimic, orbit de furtuna violentă de fluturi care zburau cu o viteză incredibilă în jurul unui fluture imens, regina Fluture, care atunci când l-a văzut pe băiat spuse:

— Tu, băiete, ce cauți în valea fluturilor ?

— Păi... m-am pierdut.

— Și știi drumul până acasă ?

— Da, dar drumul este riscant și foarte periculos!

— O să te ajut să te întorci acasă, dar am nevoie de câteva obiecte magice!

— Voi face orice! spuse Andrei încrezător.

— Așadar, pentru îndeplinirea misiunii tale va trebui să-mi aduci magica ciocolată Milka care se află în seiful regal din îndepărtata și periculoasa Împărăție a Viespilor. Singura modalitate de a-l deschide este cu acul reginei. La palatul reginei poți ajunge doar navigând pe mare.

— Uite o hartă!

— A doua misiune constă în faptul că trebuie să-mi aduci sucul de mere făcător de minuni, care se găsește, doar în cel mai întins tărâm din lumea insectelor și cea de-a treia misiune este să-mi aduci coroana regelui Râmă, care este cel mai de temut tiran, care pentru a proteja populația regatului său, a construit niște ziduri imense fără nici o intrare care erau până-n nori de înalte ca nimeni să nu poată intra sau ieși.

Andrei uimit și îngrijorat de lista de obiecte magice pe care trebuie să i le aducă reginei Fluture fugise la drum și merse și merse și merse mult până găsi un pârâu unde se aplecă să ia o gură de apă și auzi un glăscior firav:

— Ajutor, ajutor, să mă ajute cineva! era glasul unei mici furnici care stătea naufragiată pe o frunză în mijlocul pâ râului. Andrei întinse mâna să o salveze de la înec, iar aceasta îi mulțumi:

— Mulțumesc tinere cavalere! spuse ea. Tu mi-ai salvat viața de la înec.

— O! Ce uitucă sunt! Am uitat să mă prezint! Numele meu este Ficuța, regina furnicilor.

— Încântat de cunoștință, Ficuța! Numele meu este Andrei.

— Și eu sunt încântată de cunoștință, iar pentru actul tău nemaipomenit de vitejie îți voi dărui o sabie magică care te face de 50 de ori mai puternic și un spray anti-viespi cu o singură utilizare. Să ai grijă unde și când îl folosești.

Și așa Andrei merse și merse și merse din nou peste șapte mări și șapte țări până când ajunse la Împărăția Viespilor. Ajuns acolo Andrei se furișă în palatul reginei viespilor și ca să nu fie prins se ascunse în tavanul holului de unde se deplasă spre dormitorul regal. A ieșit apoi pe fereastra dormitorului și s-a cățărat pe peretele plin de Iederă până pe acoperișul palatului. Acolo a așteptat să vină noaptea pentru a face marea operațiune.

Veni și noaptea, iar patul reginei viespe fu chiar sub Andrei. Regina viespe se puse în pat și adormi imediat. Andrei se furișă în dormitorul regal și cu precizia lui de sculptor, pe care o căpătase la ora de desen, rupse acul reginei și se îndreptă spre camera tronului unde se găsea seiful regal. Intră în camera tronului și găsi seiful, dar era o problemă, era apărat de doi soldași viespe. Andrei stă puțin pe gânduri apoi își aminti că are spray-ul anti -viespi primit de la Ficuța.

Andrei folosi spray-ul pe soldați, punându-i la pământ. El a folosit acul reginei pentru a deschide seiful și găsi ciocolata. Ca recompensă el își însuși o bucată mică de ciocolată, pentru a avea energie în următoarele misiuni.

Eroul nostru porni iarăși la drum și merse și merse și merse trei zile și trei nopți până ce ajunse la un munte colosal de pământ. Când Andrei dădu să îl urce și puse piciorul pe morman, acesta se surpă chiar sub picioarele băiatului, făcându-l pe acesta să cadă chiar în orașul Cărăbușilor. Acest splendid oraș depășea toate așteptările lui Andrei, care fu uimit de aspectul miraculos al orașului, străzi splendid decorate cu aranjamente florale, case pictate-n culori de primăvară, iar în mijlocul orașului stătea falnic un castel cu zece mii de turnuri, iar în cel mai înalt turn se afla fântâna cu suc de mere făcător de minuni.

Andrei se mai uită în jur și observă cât de populat era orașul cărăbușilor. Mii de cărăbuși zburau în stânga și în dreapta, fiecare în drumul său. El observase că deasupra castelului se iveau niște rădăcini numai bune de urcat. A început să escaladeze rădăcinile și sărind de pe una pe alta a ajuns în turnul cu fântâna plină cu suc de mere. Odată ajuns și-a golit sticla de apă de la școală, iar apa a aterizat fix pe capul unui soldat. Își umplu sticla cu suc și traversă din nou rădăcinile aterizând pe o clădire foarte înaltă. Când a aterizat sticla a căzut din ghiozdan și o pasăre a furat-o. Andrei a reacționat cu viteză și a luat cel mai aerodinamic obiect din ghiozdanul său, manualul de română, nimerind pasărea. Și-a recuperat suc de mere și a plecat din nou la drum.

Mergând pe drum a ajuns la un munte ce părea cât Everest de mare, din pământ, înconjurat cu râme care îl făceau și mai mare. La vreo doi kilometri de muntele colosal, se întâlni cu o cârțiță bătrână și obosită care îi spuse:

— Ce cauți în tărâmul viermilor, băiete?

— Am venit pentru coroana Regelui Vierme, răspuse Andrei.

— O, fosta mea coroană! A fost coroana mea până când fiul meu m-a detronat, pentru că sunt prea bătrân și stafidit.

— Tristă poveste, răspuse băiatul. Vrei să ne unim forțele pentru a recupera coroana?

— Măi băiete, eu nu mai am nevoie de coroană, ci de o casă, dar dacă vrei asta te pot ajuta.

— Da, vă rog, și dacă vreți vă puteți duce în Valea Fluturilor.

— Ei, uite cheia. Cu aceasta vei putea deschide un seif secret, de pe strada Șoricarilor, nr. 58.

Andrei, merse la seif și-l deschise. Acolo a găsit un detector de aur, cu care va putea găsi coroana și un praf de somn împreună cu o mască de protecție. Ajuns la castel, a folosit praful și masca pentru a se infiltra neobservat. În sala tronului a găsit coroana pe capul regelui, care la rândul lui avea o mască împotriva prafului de somn. Andrei cu ajutorul lopeții primite de la Ficuța 1-a lovit în cap pe rege adormindu-l. Eroul luă coroana și atunci aceeași cioară care îi furare sticla de suc, se întorsese și fură și coroana, dar Andrei cu un reflex nemaivăzut și o viteză incredibilă căpătate prin statul pe telefon în timpul orei de română, apucase caietul de limba română și din prima nimerise fix capul acesteia, recuperându-și coroana.

Cu toate obiectele cerute de regina Fluture se porni și se întoarse în valea fluturilor. Acolo îl văzu pe fostul rege al cârțițelor încercând să își zidească o casă. Trecuse pe lângă el și o zbughi repede pe lângă el făcându-se nevăzut. Intră în salcie și o văzu regina fluture stând și bând nectar. Andrei o salută și îi spuse că are toate obiectele magice cerute. Regina fluture luă cele trei obiecte magice și le puse într-un cean împreună cu un pic de praf de stele și niște lăptișor de matcă. Andrei gustă amestecul și într-o clipită se întoarse înapoi acasă.

Ajuns acasă, îi povesti Elenei peripeția lui și hotărâră ca data viitoare să plece împreună într-o altă aventură inedită.



DIN CETATEA LUNII

Autor: **Dora Gheorghe Andrei**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Buda Georgeta

Instituție: Școala Gimnazială *Avram Iancu* Târnăveni, județul Mureș

Seara, în colțul alburii al cerului, luminozitatea scade, iar crestele fragede ale muntelui falnic devin umbre reci, fără viață, fără suflu. Șoimii ageri, acei paznici ai înaltului albastru, ai întinderii ce stăpânește de sus, zburătoare atente și învățate, înconjoară muntele asemenea viselor noastre, vise ce apar odată cu ochiul ce se închide treptat! De veacuri fac acest lucru și veacuri vor mai face.

Noaptea aduce, din toate părțile, atât un aer răcoros, cât și un parfum proaspăt și dulce de brad tânăr, iar stelele albe ca lacrima transformă peisajul în ceva magic. Noaptea stăpânește în trepte ce urcă din afundul văii negricioase până la piscurile falnice ale munților ce își arată chipul stâncos. Privirea coboară și urcă, se întinde și se strânge asemenea unui laț ce prinde natura în mreje. Potecile luminate de luna cărunță te duc la izvoarele ce curg neîncetat printre pietre, pietre de munte bătrâne ca timpul și înțelepte ca vremea.

Luna, farul cu ochi puternici, urmărește din cetatea ei cuprinsul înnegrit după dispariția stăpânului zilei. O vede, o privește atent de sus, din odaia ei cu fereastra îndreptată spre pădure, o pădure de brazi. Pădurea de brazi situată la poalele muntelui este întunecată acum și te uimește cu poveștile ei date de foșnetul frunzelor. Frunza își spune în liniștea înserării povestea.

Din nou – doar taină. Peste tot – calm și liniște, pace și regăsire. Totul este cuprins de o liniște profundă ca și cum muntele sfios adună în el povești secrete din natură. În această liniște a nopții, veșnicul munte se transformă într-un loc plin de vise, de slavă în care adierea rece a vântului se aude printre stâncile tainice, făcând ca bătrânele crengi ale brazilor să tremure. S-a înserat profund. Acum, în taina nopții tinere, cetinile verzi murmură veșnicia lumii. Înserarea își răsfrânge ultimele sulite luminoase și își începe torsul.

Ce pace! În continuare luna stă trează la fiecare mișcare și șoaptă. În același timp se mișcă de la fereastra ei și trece spre râul ce șoptește la poalele muntelui, acolo unde brazilii veseli stăpânesc timid. Curge o apă lină, cristalină și dulce. Luna sclipește pe unda trandafirie și povestea se pornește. Murmur, zgomot înfundat și clipocit de vise curg prin valea ce este brăzdată de șarpele luminat de razele jucăușe ale stăpânei tronului ceresc. O umbră la cotitură se vede. E umbra muntelui.

În liniștea nopții, muntele va rămâne măreț și tainic și va păstra în adierea vântului, în murmurul râului, în foșnetul acelor de brad toată frumusețea naturii cu poveștile sale vechi.

POVEȘTILE NOASTRE

Autor: **Hillenbrand Jara**, clasa a VI-a

Profesor coordonator. Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Munții înalți care ating stelele se însoară cu ele. Văd printre ele stânci ascuțite și dure care înfruntă oamenii, provocându-i la luptă, concurs sau supraviețuire.

O stâncă mare și bătrână de 1000 de ani stă pe muntele viclean, în timp ce atrage oamenii din toată lumea. Dar doar pentru un clic stau cu el, doar pentru o poză, lumea îl vede ca pe un monument. Stelele albastre ocupă tot cerul. Mii de stele stau sus, iar noi le privim cu atenție mare, în timp ce ele dispar sau se înmulțesc.

Oamenii uimiți se uită la munte și se gândesc că sunt foarte înalți. Toată lumea crede altceva și nu poți să schimbi părerea lor. Povești create de munți și de stele în trecut, se spun azi unor copii fascinanți de ele. Dormim și visăm la ele, poveștile noastre stau pe munții moșnegi și sunt transmise în stele, mergând apoi la copii visători. Peisajul cețos, munții izolați, stelele agitate devin mai apropiate de zi cu zi.

Copiii zâmbitori creează un peisaj vibrant, cu munții sociabili și stele calme. Unele lucruri nu vor fi amintite, dar poveștile noastre sunt veșnice.



ȘI-UN CÂNTEC DE DOR

Autor: **Lupu Alexandru George**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Luminița Ducu

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Când zmei și viteji se luptau cu furie,
Și vântul vuia prin vechimi de istorii,
Un neam începea să țasă pe-a sa glie
Povești cu parfum de legende și glorii.

Prin munți ridicați la-nceput de memorii,
Cu creste semete-mbrăcate în alb,
Încet se-n-firipă un sursur de nai
Ce spune o doină și-o duce spre Rai.

E cântul de jale și lacrimi și sânge
Ce urcă spre lună și stele și cer
Și-apoi cade greoi-ntre stâncile grele
Și mângâie galeș cărări și poteci.

Iar brazii îngână în cor suferința
Căci știu de demult ce necaz îl apasă
Pe-acest neam ce din neguri de vremuri
Prin munți și câmpii își cată o casă.



MERITĂ SĂ IUBESC?

Autor: **Megyesi Karina Maria**, clasa a VI-a
Profesor coordonator: Rotaru Claudia Monica
Liceul Teoretic *Bathory Istvan* Cluj-Napoca

Biată inimă obosită
Ai fost casă pentru toți,
Când peste tot a fost lumină,
Aici beznă, nici o zi senină.

Ai ascultat povești târzii,
Și ai visat despre câmpii,
Până soarele apare,
Și noaptea lungă dispare.

Ai împărțit tot ce-ai avut,
Fără teamă de pierdut,
Căci ce-a fost, tot s-a dus
Iar din păcate s-au mai dus.

Le-ai dat pâine, lumină,
Le-ai dat vis și adăpost,
Dar tot nu s-au săturat,
Din tine s-au maturizat.

Stai tăcută și te întrebi
„Oare a meritat să iubesc?”



TĂRÂMUL UNUI VIS DE PRIMĂVARĂ

Autor: **Neagu Anastasia**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Bratu Manuela

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Era o dimineață răcoroasă de primăvară. Priveam fermecată spre muntele înalt și stâncos, muntele legendar al zilelor de renaștere a naturii. Bolta cerească, de un albastru infinit, se întindea deasupra mea ca o oglindă uriașă, reflectând liniștea și frumusețea întinderii. Soarele blând de primăvară zâmbea cu căldură munților împovărați de veacuri, iar vântul, parcă somnoros și plictisit, sufla ușor, doar cât să-și înceapă înviorarea de dimineață.

Pădurea, încă adormită, parcă aștepta ca animalele să se trezească și ele să-și înceapă joaca. Copacii erau împodobiți cu boboci fragezi, gata să înflorească și să-și deschidă petalele într-o formă imperfectă, dar unică, care făcea fiecare floare specială. Ghiociei plâpânzi și gingași apăreau timid, dar totuși hotărâți, în locurile în care soarele poposea pentru câteva clipe, vestind sosirea frumoasei primăveri.

Pe una dintre crengile celui mai înalt copac atârna un leagăn vechi, care parcă-și aștepta tăcut și melancolic străjerii de atâția ani, acei călători zburători care îl încântau cu glasuri jucăușe și-i bucurau sufletul de copil. Nu departe de acesta se zărea o căbănuță de lemn, misterioasă, dar prietenoasă, înconjurată de un garduleț îngrijit. Rândunelele vioaie sosiseră rând pe rând din minunata lor călătorie și acum se arătau grăbite să-și construiască din nou cuiburile. Dovadă erau miile de zumzete, atât de colorate, care însuflețeau această dimineață de primăvară.

Mai jos, un petic de apă, aproape trecut ochiului privitorului, își făcea apariția. Era râul cristalin care își urma drumul obișnuit către cascada palidă de la marginea pădurii, șoptind povești vechi printre pietrele lucioase. Firicele fragede de iarbă, de un verde crud, se iveau printre micile pietre, iar floarea-de-colț, misterioasă ca întotdeauna, urma să-și facă apariția pe stâncile curbate ca o nestemată a muntelui aducând o pată de culoare pe suprafața lor cenușie, mult mai târziu, în zile de vară. Deocamdată, iarba, ghiociei și micile floricele primăvăratice colorau întinderea. Stâncile neclintite ale muntelui, paznicii fideli ai acestui colos al naturii, erau străbătute de razele de lumină ale soarelui, care se ridica hotărât în înaltul văzduhului.

Orele se scurgeau amețitor, iar această imagine păli treptat. Încet-încet, întunericul începu să se aștearnă peste natură. Apusul, de un roșu intens, își făcu loc printre norii pufoși, asemănători unor pufuri de vată de zahăr. După o zi lungă, dar cu ore memorabile, animalele săltărețe se pregăteau de culcare parcă entuziasmate de tot ceea ce va dezvălui noaptea ce avea să vină. Bufnițele cafenii se pregăteau să vegheze

pădurea liniștită, iar licuricii își aprindeau luminițele sclipitoare, desenând o cărare strălucitoare până la celălalt capăt al pădurii. Peste toate acestea, munții și stelele stăpâneau.

Sufletul îmi țopăia de fericire: „Natura ascunde ochiului aventuri fermecătoare, șoptii entuziasmată! Stelele sunt misterele bolții albastre, iar munții sunt adevăratul tărâm al acestui vis de primăvară, murmurai complexită de emoție!”



CAPITOLE

Autor: **Orăștean Diana**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Biblioteca Sufletelor. Acolo mă aflam, când am citit pentru prima oară o carte de-a dreptul magică. Biblioteca era o clădire primitoare, cu sute de încăperi, nu departe de orașul în care locuiam. Bunica mi-a povestit de nenumărate ori despre ea.

Am pus mâna pe o carte și am deschis-o la prima pagină. Am rămas mută de uimire într-o clipită. Câteva cuvinte m-au călăuzit imediat către o lume total diferită, departe de mașini, magazine și freământul orașului. O lume tăcută. O lume simplă. Natura. Munții bătrâni care ajungeau cu ușurință la prietenele lor, stăpânele infinității azurii, stelele. Codrii cu brazi falnici, păsările cu trilurile lor vesele și iepurașii zglobii, nuanțele de verde, stâncile semețe, soarele cald și blând care mângâia florile și iarba proaspătă și.....eu. Am rămas blocată aici. Am rămas blocată într-un vis care mi-aș dori să dăinuie mereu. Nici nu a trebuit să termin cartea , știam deja povestea pe de rost în mintea mea.

Uitați cum stau lucrurile: poveștile se nasc aici, aproape, în sufletele noastre. Copacii, soarele, cerul și stelele le veghează, iar munții le păstrază cu grijă, veacuri după veacuri. Fiecare familie are povestea ei, deci noi, copiii suntem capitolele acestor povești minunate. Capitole ale vieții. Cărțile fără capitole sunt plictisitoare, sunt greu de citit și de înțeles. Capitolele au o esență specială. Copiii au o esență specială. Suntem importanți!

Dacă vreodată aveți o zi proastă și vă simțiți deznădăjduiți, gândiți-vă la munți și la poveștile pe care aceștia le păstrează. Gândiți-vă la o carte care v-a impresionat. Gândiți-vă la liniștea și bucuria pe care vi le oferă un nou capitol. Gândiți-vă la copii și la seninătatea acestora, iar bucuria nu va întârzia să apară.



PE URMELE LUI OCTAVIAN GOGA

Autor: **Popa Matei-Mihai**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Tomescu Manuela

Școala Gimnazială Numărul 25 Sibiu

În munți, se pare că totul este un vis
Unde poveștile se odihnesc,
Este un colț minunat de paradis
În care toate speranțele cresc.

Pășești timid pe ale lor cărări,
În freamătul bolții albastre,
Simțind încet cum te trec fiori,
Căutând măritele astre.

Fiecare are povestea lui:
Oameni, stânci, codri și munți.
Toate sunt la îndemâna oricui,
Numai să vrei să le-ascuți!

Voi, munților mândri, bătrâni minunați,
Să ne-arătați calea cea dreaptă,
Iară pe Goga să nu-l uitați!
V-a explorat treaptă cu treaptă.

Numele lui este săpat în stâncă,
Iubindu-și țara cu statornicie,
Lăsându-ne o ultimă poruncă:
Să n-o vindem, orice va fi să fie!



CULOAREA NATURII

Autor: **Popa Sofia-Maria**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Zotică Laura-Gabriela

Școala Gimnazială *Regina Maria* Sibiu

Munți, natură, viață,
O, ce frumusețe!
Aici liniștea doboară
Orice urmă de tristețe.

Iarna lacrimi reci așază-n văi,
Presărate și cernute,
Cad din nori către cărări,
Spre ținuturile mute.

Primăvara se vestesc zâmbetele codrilor,
Arbori mari primesc culoare
În toți codrii munților
Și împart a lor iubire pentru oamenii din case
Prin crenguțele subțiri
Care-adie răcoroase.

Vara, munții-s verzi cristale

Arbori bogați în rășină,
Umplu tăcerea din vale,
La izvorul limpede,
Încărcat de povestioare,
Unde oamenii s-adună,
În zile de sărbătoare.

Toamna, culori calde s-aștern
Peste frunzele pădurii,
Mii de păsări călătoare,
Pornesc către bolta lunii.

Iar munții predau
Frumusețea lor divină,
Pentru anotimpurile care,
Vrând-nevrând, aveau să vină.



NATURA, IZVORUL VIETII

Autor: **Pușcău Andreea**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Zotică Laura-Gabriela

Școala Gimnazială *Regina Maria* Sibiu

Munții uriași, cu fruntea-n nori
Coroane de piatră, visuri de flori
În leagăn de codri, unde vântul plânge,
Dorm poveștile noastre ca niște îngeri.

Stânci colosale ale pământului,
Adierea devine tot mai ușoară,
Râurile cântă ca niște viori în noapte
În liniștea serii, luna murmură șoapte.



TAINELE DIN HAINA STELELOR

Autor: **Radu Andreea**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Bratu Luiza

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Odată ca niciodată, pe meleaguri muntoase nemaivăzute de ochiul uman, pe când strălucirea orbitoare a stelelor aluneca delicat pe bolta de un albastru întunecat, precum sălbaticile valuri și codrii misterioși își legănau crengile prin adierea ușoară a vântului, trăia o zână suavă cu pulbere de stele. Aceasta avea aripi de argint și era misterioasă ca roua de pe divinele flori de nu-mă-uita. Blândă ca tăcerea nopții, împrăștia miresme de primăvară.

Seara, pe când luna veghea peste jilavul cer nesfârșit, iar greierii harnici cântau cu multă pricepere imnul liniștit al nopții, zâna fermecătoare se cățără cu vitejie pe înalta boltă a zării înstelate, iar de acolo privea cum munții moșnegi mângâiau cu vârfurile lor orizontul străveziu. Izvorul șuiera și dealurile zgribuleau. Atunci când oamenii dormeau dulcele somn al copilăriei și șoaptele nopții răsunau peste fertilele pământuri, care aduceau roade bogate sătenilor harnici, magica zână atingea cu mare băgare de seamă gingașele stele. Dragile de ele scuturânde, se dezbrăcau de mantia lor sclipitoare din praf galactic, brăzdată de taine. Zâna le lua cu blândețe, noapte de noapte, înainte ca mândra lună să se stingă de pe cerul înstelat, și le scutură. Din mantia lor magică cădeau cuvinte asemenea stropilor de ploaie.

Tainele zburau prin văzduh, ca un roi de fluturi albi, iar creativii compozitori, care se odihneau în tihnă le visau. Aceste vise le deschideau compozitorilor iscușiți porți spre noi universuri și în acest fel inspirația lor, de a scrie nemuritoarele povești se năștea ca un freamăt de vânt printre frunzele veștejite.

Nimeni nu a cunoscut-o pe minunata zână, însă în sufletele noastre știm că ea este izvorul poveștilor, romanelor și poeziilor. Știm că stelele rostesc taine secrete, iar zâna firavă le dezvăluie ca unda marii atingând țărnul.



TAINILE MÂNDRILOR MUNȚI

Autor: **Radu Iulia-Elena**, cls a VI-a
Profesor coordonator: Bratu Manuela
Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Soarele, obosit și gătit de culcare, picta bolta cerească în nuanțe de mov-pal și roz-pudră, de portocaliu-închis și roșu vibrant. Odată cu el, oamenii, epuizați și ei la fel ca soarele, se apropiau pas cu pas de călătoria în lumea viselor. Natura amuțise, dorindu-și și ea să doarmă și, deși o liniște deplină pusese stăpânire în cer și pe pământ, întinderea vibra, întunericul chema la contempalare... iar noi, iubitorii naturii, medităm și priveam.

Pe cerul nopții reci, stelele înfloreau. Le puteam vedea începând să strălucească, mai întâi timide, dar apoi, din ce în ce mai hotărâte. Acum întinsul albastru era împânzit de diamante luminoase. Printre ele, ascunsă de nori, o bilă mare și albă încerca să-ți facă apariția. Dar norii erau încăpățânați, împiedicând-o pe frumoasa lună, regina întunericului și a cerului, să se dezvăluie în toată splendoarea ei.

Lumina slabă a acesteia ne îngăduia să vedem cum măreții munți încercau din greu să ajungă cât mai aproape de văzduh. Măreții munți! Cei mai mândri munți, cu cele mai înalte vârfuri, tânjeau să atingă micile flăcări care răspândeau lumină, să ajungă și ei la fel de sus ca ele. Tânjeau să acopere luna la fel ca norii cei negri. Tânjeau... Și se ridicau... din zi în zi, din an în an, din secol în secol, puțin cu puțin, ajungeau din ce în ce mai aproape de văzduh...și erau și ei stăpâni.

Codrii misterioși le erau podoabe munților. Erau codrii adormiți de mult timp, acei codri străvechi, prezenți acolo de când lumea și pământul. Fiecare copac era un glob, un ornament care înfrumuseța, un detaliu care dădea farmec și culoare, sens și valoare, mângâiere și mister minunilor înalte. Aceste globuri pline de viață, vibrante, aveau coroane impunătoare în care locuiau licuricii, iar noaptea, micile pete de lumină încălzeau atmosfera.

Locuri descoperite, golașe, locuri care nu găzduiau plapumele verzi, locuri fără podoabe se dezvăluiau treptat. Erau stâncile. Aceste edificii impresionante ale naturii erau colorate într-un gri murdar și păreau că încă așteaptă să fie încălzite și ele, la rândul lor, de codri. Păreau că așteaptă ca licuricii să-și găsească sălașul în cotloanele lor. Dar speranțele au început să li se năruie... și locuiau singure în înălțimi amețitoare.

Dar, chiar dacă stâncile își plângeau soarta, chiar dacă munții încă se chinuiau să ajungă cât mai sus, în atmosferă domnea armonia, în aer plutea liniștea și pacea. Însă, s-ar putea spune că era prea multă liniște și o stare de amorțeală înconjură totul, astfel încât această trăire lăsa impresia că timpul îmbătrânise acolo, printre munți și stele. Ziua, starea dispărea, prefăcându-se în bucurie atotstăpânitoare când glasul omului și vocea naturii vibrau la fiecare adiere a vântului, la fiecare nuanță a cerului, la fiecare susur al

apei, la ...tot. Dar noaptea, nostalgia se instala dureros. Acum, tronul aparține gândurilor nemărturisite, dorințelor și credințelor, poveștilor și misterelor, întrebărilor și tainelor care își căutau răspunsul. Noaptea domneau împreună visele și coșmarurile, amorțeala și necuvântul, tăcerea apăsătoare. Printre copaci, printre văi, prin peșterile din stânci, în înaltul cerului, povestea încununării munților și a stelelor era o taină care se cerea a fi descifrată. Natura părea însă anesteziată și răspunsurile erau captive în împărăția tainelor. Anestezia care cuprinsese totul devenise stăpână la căderea nopții, iar poveștile și cântecele străbunilor – altădată atât de grăitoare – erau cufundate în mister și necuvânt. Amintirile uitate, cântecele apuse, toate tăceau. Taine vechi, de pe vremea bunicilor noștri, cântece fredonate cu glas moale și duios de mame iubitoare, povești spuse cu vocea joasă în miez de noapte erau acum închise în amorțeală și, odată cu acestea, și tainele mândrilor munți ...

Oare va reuși cineva să le salveze? Nu știm. Nu ne rămâne decât să așteptăm...



PRINTRE CRESTE DE MUNȚI

Autor: **Șerbăneci Tudor**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Bersan Ana

Școala Gimnazială *Regina Maria* Sibiu

Șoimii cu ochii lor aprinși,
Zboară peste piscuri și izvoare,
Prin viforul nopții se-dreaptă spre culmi,
neatinși,
Fără să scoată o suflare.

Mă uit în lung și în lat la zare,
Totul arată ca-n povești,
E-o atmosferă nemuritoare,
Cu patimi mari și omenești.

Soarele își varsă lumina,
Pământul rece încălzind,
Se-mprăștie-n aer rășina,
Glia rămâne, vremea trecând.

Creasta abruptă din munte
Agață norii de stâncă,
Lăsând tăcutul vânt să ne-asculte
În fiori dulci ce urcă din luncă.

Nu va avea sfârșit,
Pământul se unește cu cerul
Și lasă în urmă haina sa de granit,
Tăinuindu-și misterul.



MUNTELE

Autor: **Țepeș-Bobescu Anastasia**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Lőrinczi Maria-Daniela

Colegiul Național *Gheorghe Lazăr* Sibiu

Este seară și apus,
Ceața sărută brădetul;
Poveștile ies pe-ascuns,
Spre cer înălțându-și glasul.

Din văgăuni întunecate
Din al brazilor prea-frumos leagăn,
Ies doar basme fermecate,
Aninând pământul reavăn.

Și muntele stă și le ascultă
Din nou și din nou,
Iar stânca parcă le tresaltă,
Și dorul sună în ecou.

Vântul liniștit le-adună
Așternându-le-n poteci,
Le ridică înspre lună
Le dă suflet, le dă voci.

Oh, munți dragi, încoronați,
Cu stele dalbe-n tainici creste,
Tăcuți, toate le răbdați
Fără să ne judecați.

Căci ați văzut și ați simțit
Durerea, plânsul și amarul,
Ați ascuns și ați auzit
Cum suspina voievodul.

Și timpul trece peste voi
Însă neclintiți rămâneți
Veghindu-ne precum eroi,
Ai patriei străjeri tăcuți.

Suflete-mpăcate
Stau pe-a voastră glie,
Curățite și iertate
Le urcați spre Împărăție.



PĂDUREA

Autor: **Totoi Tania-Elena**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Nicula Ioana-Valentina

Liceul Tehnologic „Ilie Măcelariu” Miercurea Sibiului

Structură Școala Gimnazială Apoldu de Sus

Brazii, plopii și arțarii te-nconjoară,
Urșii povestesc cu vulpea cea șireată,
Veverițe sprintene pe câte-o ramură
Joacă o horă neastâmpărată.

În liniștea ce te cuprinde se aude
Cânt de păsărele și te îmbată
Aerul cu miros de flori și de frunze.
Dar, pe spinare, un fior te apasă:

În lumina ce se scurge printre copaci
Haiducii s-au ghidat să ascundă comoara
Și-au dispărut în adâncuri, blestemați

În veci, că n-au trecut încercarea.

Pe urmele lor, fii cu băgare de seamă
Să nu le tulburi odihna. Nu căuta
Prea adânc, chiar de ești om fără teamă!
E deasă și misterioasă pădurea...

Acum ești liniștit și admiri soarele
Printre copaci, dar, brusc, un foșnet în tufiș
Îți provoacă o schimbare de stare
Și te gândești deja cum s-o ștergi pe furiș...



ȘOAPTELE NOPTII ÎN MUNȚII NOȘTRI

Autor: **Vasile Ioana**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Bratu Manuela

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Natura este un loc care nu poate fi egalat de lucruri făcute de mâna omului în niciun chip. Dar chiar dacă natura nu poate fi reprodusă de om, unii o pot pătrunde și pot comunica cu ea, o pot simți. Iar aceia care pot face toate acestea sunt niște oameni care au dobândit o putere pe care doar ei o pot înțelege și mânui cu grija pe care o merită natura. Și aceștia descifrează limbajul naturii ...

Munții înalți ca niște moșnegi, mândri, încununați cu codri verzi de brazi, se înfățișează cei mai arătoși dintre monumentele naturii. Izvoarele ce susură din vârful falnicilor munți sunt niște neînsemnați cetățeni de rând, umili în fața împăraților naturii. Munții sunt paznicii de veghe ai viețuitoarelor, ai râurilor și lacurilor, ai codrilor ce se întind în zare.

Codrii ce învăluie munții ca un cojoc, ca și cum ar nădăjdui că pot să-i apere de crivățul năprasnic de peste iarnă, sunt tăcuți acum, pe timp de noapte, în întunericul care parcă vrea să înghită totul. Nimic nu se mișcă în jur de frica de a nu face un pas greșit, căci toată munca de o viață s-ar putea risipi odată cu dreptul de a trăi. Pe timp de zi, însă, codrii freamătă de viață și de fericirea aceea minunată, fericirea de a viețui la adăpostul frunzelor verzi, fericirea de a vedea lumina soarelui, fericirea de a bea apa limpede și cristalină a pârâului din vale.

Stâncile, înalte ziduri ale naturii care parcă clădesc o cetate menită să apere văile, râurile, pădurile și toate viețuitoarele, se înalță la ceruri, străpungând norii pufoși – niște insule albe, pierdute în oceanul albastru, în timpul zilei, dar niște ostroave negre și adânci, pe timp de noapte. Aceste frumuseți ale naturii nu au niciun farmec fără arborii falnici, cu trunchiuri groase și înalte, cu crengi cu păsări, cu veverițe și cu alte viețuitoare, arbori încoronați cu frunze verzi, gingașe, toate acestea animând stâncile care, golașe fiind, nu ar avea nicio culoare care să bucure ochiul, fie el omenesc sau de animal.

Noaptea pune stăpânire pe întreaga lume, iar dealurile, câmpiile, codrii, râurile, lacurile și vietățile nevinovate sunt cufundate în întunericul parcă etern. Totuși, stelele – oh, stelele! – sunt salvarea acelor care caută ajutor, sunt tovarășii de drum ai călătorilor fugari de pe meleagurile normalității, sunt refugiul celor care vor să trăiască clipe de fericire. Sclipirea lor de foc parcă te cheamă să dansezi alături de ele, pe cerul nopții negru ca smoala și să le vezi cum își așază căpșoarele pe așternutul moale al zorilor.

Totul e adormit, iar stelele gingașe, plâpânde și cuminiți veghează asupra codrilor adormiți, asupra câmpiilor pustii, asupra râurilor repezi ce noaptea își încetinesc cursul pentru a-și trage sufletul și asupra lacurilor care devin oglinzile în care luna se privește cu mândrie. Întunericul își face loc încet, dar sigur, în

pădurile negre, unde lumina călăuzitoare a stelelor și a lunii nu poate pătrunde, totul fiind acoperit cu pătura de frunze a copacilor falnici, dar lipsiți de putere și demnitate pe timpul nopții. Razele palide ale lunii străpung adânc râul care își spune povestea prin apele repezi, iar lacul, cu străfundurile sale pustii, stă pe gânduri și nici măcar luna plină nu-și poate revărsa lumina supra întrebărilor sale întunecate. Și munții privesc maiestuoși acest spectacol al naturii, pentru că aici nu doar stelele, ci mai ales munții stăpânesc întinderea...



MUNȚII

Autor: **Videan Maia**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Radu Laura

Colegiul Național *Octavian Goga* Sibiu

Era o zi frumoasă de februarie când stelele străluceau pe bolta cerească mai albastră ca oceanul, când soarele palid parcă îți încălzea sufletul și când munții îți zâmbeau rece dar, în același timp, primitor.

Zăpada sclipitoare era așternută într-un strat bogat asemenea unei mantii albe peste crestele prăfuite de nea. Fulgii dansau grațios în cântecul vântului, iar brazii, îmbrăcați în unica haină a iernii, erau ca niște fantome care protejau orașul de sus. Cerul înstelat era împodobit cu un șir de luminițe galbene, strălucitoare, care parcă nu își mai terminau poveștile. Acolo sus, într-o pace de nedescris, totul era mirific. Aerul curat și rece te făcea să te gândești la unicul și minunatul parfum al iernii. Norii geroși parcă erau rușinați să se arate pe cer, iar copacii erau plini cu flori de gheață care te duceau cu mintea într-o lume fascinantă, plină de magie. Totul în jur era alb, iar timpul parcă stătea pe loc în aceea liniște profundă. Munții s-au înălțat spre bolta cerească încet, ca un moș bătrân care a adunat povești de-a lungul vieții. Crestele lor albicioase parcă atingeau cerul, iar mantia albă, în care sunt îmbrăcate, păstrează secretele oamenilor care îi vizitează și îi admiră.

Munții, ca niște străjeri de piatră, au adunat de-a lungul timpului poveștile de război și de dragoste ale generațiilor care și-au trăit legendele alături de ei. Munții sunt niște paznici eterni ai istoriei, ai naturii și ai legendelor, păstrând cu sfințenie toate secretele lumii. Munții semnifică viață, realitate și legende care nu vor fi dezvăluite niciodată, oferind sentimentele de libertate, de fericire și de liniște interioară profundă.

Departate de zgomotul orașului, munții îți oferă calm, reculegere și, în același timp, o liniște profundă care nu se sfârșește niciodată.



POVEȘTILE MUNȚILOR

Autor: **Zigarov Andrei**, clasa a VI-a

Profesor coordonator: Silea Camelia

Școala Gimnazială *Regina Maria* Sibiu

Munții stau tăcuți sub cer,
Par bătrâni ce spun povești,
Vântul trece printre brazi
Și aduce gânduri vechi.

Sus pe stânci, lumina cade,
Stelele apar ușor,
Noaptea vine liniștită
Peste codri și izvor.

Brazii șoptesc încet în vânt
Ca un cântec lîn și blând,
Iar potecile de piatră
Par să ducă spre un gând.

Munții țin în pieptul lor
Amintiri din vremi departe,
Pași de oameni, vise, dor
Și povești nespuse-n carte.

Dimineța, când răsare
Soarele peste cărări,
Aur cade peste stâncă
Și peste păduri de brazi.

Norii trec încet pe cer
Ca niște corăbii albe,
Iar prin liniștea de munte
Se aud izvoare calde.

Când privesc spre vârfuri mari
Simt o liniște adâncă,
Parcă munții îmi vorbesc
Din pădure și din stâncă.



CUPRINS

Clasa a V-a

1. <i>Munților</i> , de Balteș Iakob	pag. 3
2. <i>Munții noștri</i> , de Chioariu Teodora	pag. 4
3. <i>Legenda</i> , de Chirilă Maria Carina	pag. 5
4. <i>Codrul fermecat</i> , de Dăncăneț Daniel	pag. 6
5. <i>Cascada</i> , de Drăgoi Ioana-Alina	pag. 7
6. <i>Frumusețea naturii</i> , de Matei Sara	pag. 8
7. <i>Duelul</i> , de Morhan Enoh	pag. 9
8. <i>Bătrâni străjeri falnici</i> , de Nicolăescu Elena Patricia	pag. 10
9. <i>Munții</i> , Popa Raul	pag. 11
10. <i>Natura cea plină de culoare</i> , de Roșian Ingrid-Teodora	pag. 12-13
11. <i>Munții</i> , de Stephani Márk	pag. 14
12. <i>În munți</i> , de Ucean Ștefana-Maria	pag. 15-16
13. <i>Momentul creației</i> , de Vulcu Eva	pag. 17
14. <i>Voi, munților</i> , de Zărnescu Andrei	pag. 18

Clasa a VI-a

15. <i>În munți</i> , de Bebeșelea Andra	pag. 19
16. <i>Un heruvic și o cruce</i> , de Benea Elena-Nectaria	pag. 20-21
17. <i>Chipul sfetnicului</i> , de Bucur Petruța Raluca	pag. 22
18. <i>Munții</i> , de Chiuldju Maria	pag. 23
19. <i>Din sufletul muntelui</i> , de Crișan Emilia Maria	pag. 24
20. <i>Munții României</i> , de Dan Gabriela Daria	pag. 25
21. <i>Andrei în lumea animalelor</i> , de Dinu Sebastian	pag. 26-28
22. <i>Din cetatea lunii</i> , de Dora Gheorghe Andrei	pag. 29
23. <i>Poveștile noastre</i> , de Hillenbrand Jara	pag. 30
24. <i>Și-un cântec de dor</i> , de Lupu Alexandru George	pag. 31
25. <i>Merită să iubesc?</i> , de Megyesi Karina Maria	pag. 32
26. <i>Tărâmul unui vis de primăvară</i> , de Neagu Anastasia	pag. 33-34
27. <i>Capitole</i> , de Orăștean Diana	pag. 35
28. <i>Pe urmele lui Octavian Goga</i> , de Popa Matei-Mihai	pag. 36
29. <i>Culoarea naturii</i> , de Popa Sofia-Maria	pag. 37
30. <i>Natura, izvorul vieții</i> , de Pușcău Andreea	pag. 38
31. <i>Tainele din haina stelelor</i> , de Radu Andreea	pag. 39

32. <i>Tainele mândilor munți</i> , de Radu Iulia-Elena	pag. 40-41
33. <i>Printre creste de munți</i> , de Șerbăneci Tudor	pag. 42
34. <i>Muntele</i> , de Țepeș-Bobescu Anastasia	pag. 43
35. <i>Pădurea</i> , de Totoi Tania-Elena	pag. 44
36. <i>Șoaptele nopții în munții noștri</i> , de Vasile Ioana	pag. 45-46
37. <i>Munții</i> , de Videan Maia	pag. 47
38. <i>Poveștile munților</i> , de Zigarov Andrei	pag. 48